

- กองกำลังสหรัฐอเมริกาทุกระดับจะปฏิบัติตามข้อแนะนำการปฏิบัติของผู้บัญชาการหน่วยแห่งกองทัพฟิลิปปินส์ ในกรณีที่กองกำลังสหรัฐอเมริกาต้องปฏิบัติฝ่ายเดียวในดินแดนของฟิลิปปินส์
- โครงสร้างการบังคับบัญชาการซ้อมรบจะมีการแบ่งส่วนระหว่างฟิลิปปินส์และสหรัฐอเมริกา ภายใต้การดูแลของผู้บัญชาการหน่วยแห่งกองทัพฟิลิปปินส์ ซึ่งเป็นผู้ตัดสินใจตลอดเวลา
- แผนการบินของเครื่องบินที่เกี่ยวข้องในการซ้อมรบจะปฏิบัติตามกฎการบินท้องถิ่น

2. การอำนวยความสะดวกและการลำเลียง

- ผู้เข้าร่วมทั้งฝ่ายฟิลิปปินส์และฝ่ายสหรัฐอเมริกา จะได้รับการบรรยายสรุปเกี่ยวกับประเทศและพื้นที่ก่อนเริ่มต้น โดยมีเป้าหมายให้ฝ่ายสหรัฐอเมริกากู้เคยกับวัฒนธรรมและความเคลื่อนไหวของชาวฟิลิปปินส์ และเพื่อความร่วมมือจากฝ่ายฟิลิปปินส์ในการที่จะทำให้การซ้อมรบประสบความสำเร็จ
- ทั้งสองฝ่ายจะใช้ทรัพยากร อุปกรณ์ ตลอดจนการใช้ช่องทางในการลำเลียงร่วมกัน
- การขนย้ายทางการแพทย์ จะต้องวางแผนและดำเนินการร่วมกันโดยใช้ทรัพยากรของทั้งสองฝ่าย

3. งานสาธารณะประโยชน์

- การละเมิดสิทธิมนุษยชนของทั้งสองฝ่าย จะเป็นไปตามขบวนการโดยกระทรวงยุติธรรม
- จะมีการตั้งสำนักข่าวร่วมที่กองบัญชาการซ้อมรบในซัมบวงกาและกองทัพฟิลิปปินส์ในค่ายทหารอากินาลโค เมืองเกซอน , มะนิลา
- กองทัพฟิลิปปินส์จะมีความสัมพันธ์กับสื่อมวลชนท้องถิ่นเพื่อสื่อข่าวให้ประชาชนทราบ และข้อแนะนำใดๆ ในด้านกิจการสาธารณะประโยชน์ทั้งหมดนั้น ทั้งฝ่ายฟิลิปปินส์และสหรัฐอเมริกาจะต้องรับรู้ร่วมกัน
- โครงการช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ สังคม จะได้รับการวางแผนและดำเนินการร่วมกันจากฟิลิปปินส์และการปรึกษากับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

แนวทางของ Balikatan 02-1⁴⁸ ที่ได้นำเข้าอภิปรายภายในรัฐสภา

- 12 มกราคม 2002 ประธานาธิบดีอาร์โรโยอนุมัติข้อเสนอโครงการที่จัดทำโดยกระทรวงกลาโหม (Department of National Defense) กองทัพฟิลิปปินส์และผู้บัญชาการทหารของสหรัฐอเมริกาในภาคพื้นแปซิฟิกสำหรับโครงการ Balikatan 02-1 หรือ “Kalayaan–Agila 2002” หรือ Shoulder to Shoulder Balikatan นำโดยนายพล Emmanuel Teodosio (เอ็มมานูเอล ทีโอโดซิโอ) รองประธานเสนาธิการของกองทัพสำหรับการศึกษาและฝึกอบรม นายพล Donald Wurster (โดนัลด์ วูร์สเตอร์) ผู้บัญชาการการปฏิบัติการพิเศษของสหรัฐอเมริกา
- 15 มกราคม สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น หอพักทหารและเครื่องอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อมต้องสร้างขึ้นในค่ายทหารในซัมบวงกาและบาซัน
- 16 มกราคม อดีตประธานวุฒิสมาชิก โฮวิตา ซาลองกา (Jovito Salonga) เป็นผู้เปิดสัญญาณความลับเกี่ยวกับส่วนสนับสนุนของการส่งและจัดการขนส่งกองกำลังบำรุงทางทหารร่วมกัน (Mutual Logistics Support Arrangement - MLSA) ระหว่างฟิลิปปินส์กับสหรัฐอเมริกา การจัดการขนส่งกองกำลังทหารร่วมกันนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะอำนวยความสะดวกซึ่งกันและกันในส่วนสนับสนุนการขนส่งเสบียงอาหารและการบริการร่วมกันระหว่างประเทศ ข้อตกลงนี้ได้ตกลงเมื่อประธานาธิบดีอาร์โรโยเยือนสหรัฐอเมริกา ในเดือนพฤศจิกายน 2001⁴⁹
- 17 มกราคม รองประธานาธิบดีและรัฐมนตรีต่างประเทศได้รับรายงานว่าทหารสหรัฐอเมริกา ได้เดินทางมาถึงท่าอากาศยาน คลาร์ค เมืองปัมปังกา (Pampanga) ฟิลิปปินส์ ภายใต้ข้อตกลง VFA 1999 (Visiting Forces Agreement 1999) ทหารทั้งหมดจะปฏิบัติการใด ๆ ต้องได้รับอนุมัติจากสภาของรัฐมนตรี ซึ่งมีรัฐมนตรีต่างประเทศของฟิลิปปินส์และสหรัฐอเมริกาเป็นสมาชิกอยู่ด้วย

⁴⁸ Batasas Pambansa of the Philippines, 2002.

⁴⁹ Ibid.

- 22 มกราคม ประธานาธิบดีอาร์โรโย ได้เซ็น Executive Order เลขที่ 67 ซึ่งกำหนดให้ผู้อำนวยการบริหารของคณะกรรมการ VFA ต้องรายงานการปฏิบัติงานต่อเธอ Executive Order ที่มีมาในสมัยประธานาธิบดีเอสตราดา คือ Executive Order 199 ซึ่งได้กำหนดให้รัฐมนตรีต่างประเทศรายงานต่อประธานาธิบดี
- 23 มกราคม - สภาพความมั่นคงของฟิลิปปินส์ประชุมเพื่ออภิปรายเรื่อง Balikatan ที่สภาพความมั่นคงและเห็นว่า VFA 1999 เป็นกรอบที่ Balikatan 02-1 ต้องปฏิบัติตามข้อตกลงนอกเหนือจาก VFA 1999 ที่ประธานาธิบดีได้ประกาศในวันนี้ก็คือ 1) ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา ที่ให้กับฟิลิปปินส์ 2) ทำให้คณะกรรมการเกี่ยวกับมนุษยชนมีสมรรถภาพมากยิ่งขึ้น โดยมีรัฐมนตรียุติธรรมเป็นประธาน
- ทหารของสหรัฐอเมริกา ได้เข้ามาถึงท่าอากาศยานซัมบวงกา (Zamboanga) พร้อมด้วยทหาร 660 นาย และคาดการณ์ว่ามีทหาร 1,200 นายจะเข้าร่วมโครงการ Balikatan 02-1 จากนั้นเป็นต้นไป
- 27 มกราคม ประธานาธิบดีอาร์โรโยได้ประกาศแนวทาง Balikatan 02-1 ไว้ 10 แนวทาง ด้วยความเห็นชอบจากสภาพความมั่นคงและกระทรวงการต่างประเทศ 02-1 ดังนี้
1. Balikatan เป็นการปฏิบัติการซ้อมรบ ผีทหารระหว่างสหรัฐอเมริกากับฟิลิปปินส์ ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ที่จะทำให้องค์ทัพฟิลิปปินส์เข้มแข็งเท่านั้น กองทัพของสหรัฐอเมริกาไม่มีอำนาจในการปฏิบัติการทหารในฟิลิปปินส์
 2. Balikatan เป็นเพียงหน้าด่านหนึ่งที่ต่อสู้ป้องกันการก่อการร้าย
 3. Balikatan จะต้องอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญและ VFA ของฟิลิปปินส์
 4. Balikatan ได้รับการสนับสนุนจากสภาพความมั่นคงของฟิลิปปินส์ รวมทั้งประธานวุฒิสมาชิกและ ประธานสภาผู้แทนราษฎรด้วย เนื่องจากโครงการนี้ต้องคำนึงถึงผลประโยชน์แห่งชาติ
 5. โครงสร้างการบัญชาการของทั้งสหรัฐอเมริกา และฟิลิปปินส์แยกออกจากกัน แต่อยู่ภายใต้การบัญชาการของกองทัพของฟิลิปปินส์ ทหารสหรัฐอเมริกาก็จะปฏิบัติการใด ๆ โดยลำพังมิได้ ยกเว้นจะได้รับการอนุมัติจากกองบัญชาการของฟิลิปปินส์

6. ประธานธนาคารของฟิลิปปินส์จะเป็นผู้บังคับบัญชาโดยสมบูรณ์ในโครงการ Balikatan
 7. Balikatan มีเวลาตามข้อตกลง 6 เดือน ซึ่งตามข้อตกลงมีทหารเข้ามาในฟิลิปปินส์ครั้งแรก 600 นาย ทหารจำนวนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นทหารฝ่ายสนับสนุน และอีก 203 นายไปประจำที่ฐานทัพที่มัคตัน (Mactan) เกาะเซบู (Cebu) เพื่อฝึกนายทหารของฟิลิปปินส์
 8. มีทหารสหรัฐอเมริกา ทหารสังเกตการณ์เพียง 160 นายเท่านั้นที่ประจำอยู่ที่บาซัน และทหารสหรัฐอเมริกาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการปฏิบัติการ ณ ที่นี้
 9. จะมีบทลงโทษแก่ทหารทั้ง 2 ฝ่าย ถ้าหากมีการละเมิดสิทธิมนุษยชน
 10. ทหารสหรัฐอเมริกา จะต้องดำเนินการเกี่ยวกับโครงการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจใน 3 เดือนหลัง ทั้งนี้เนื่องจากตามข้อตกลง Balikatan เป็นไปเพื่อประโยชน์ในโครงการพัฒนาชนบท
- 27 มกราคม ผู้อำนวยกาการบริหารของคณะกรรมการ VFA ได้ให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ว่าจะมีโครงการ Balikatan 02-2 จากวันที่ 27 มกราคม – 15 กุมภาพันธ์ 2002 ในปีปีงกา แตกต่างจาก Balikatan 02-1 ตรงที่ฝึกซ้อมรบที่มินดาเนา และครั้งนี้เป็นการฝึกซ้อมรบปกติเป็นประจำอยู่แล้ว มีทหารร่วมในโครงการ 400 นาย
- 28 มกราคม การเปิดโครงการ Balikatan อย่างเป็นทางการที่จะเริ่มขึ้นในวันที่ 30 มกราคม ต้องถูกเลื่อนไปเนื่องจากข้อกำหนดยังไม่ผ่านรัฐสภา
- 30 มกราคม สภาล่างได้ทำประชานิธิ Balikatan 02-1 และมีมติให้เลื่อนการปฏิบัติการไปอย่างไม่มีกำหนด และให้นำเข้าอภิปรายในรัฐสภา (ประกอบด้วยสภาสูงและสภาล่าง)
- 13 กุมภาพันธ์ เซ็นข้อตกลง Balikatan 02-1
- 18 กุมภาพันธ์ ทำเนียบมาลา坎ยัง ได้ออกข่าวเกี่ยวกับอาญาไซยาฟว่าได้ฆ่าตัดหัวทหารในปี 1995 และลักพาตัวชาวต่างชาติในปี 2001
- 19 กุมภาพันธ์ กองทหารของฟิลิปปินส์ได้ปะทะกับกลุ่มอาญาไซยาฟ 40 คนในเมืองอิซาเบลา (Isabela) จังหวัดบาซัน ทหาร 2 คนบาดเจ็บ ชาวนาถูกลักพาตัว แต่ทหารอเมริกันมิได้เข้าไปร่วมกับการปะทะครั้งนี้

- 22 เมษายน - เริ่มโครงการ Balikatan 02-2 ในลูซอนตอนกลางและจบลงในวันที่ 6 พฤษภาคม ในครั้งนี้มีทหารอเมริกันร่วมซ้อมรบ 2,700 นาย
- ระหว่างกลางเดือนมิถุนายน ทหารฟิลิปปินส์ปะทะกับกลุ่มอาบุไซยาฟเป็นผลให้ผู้ถูกลักพาตัวชาวฟิลิปปินส์ ชื่อ เอดิบอราห์ ยัพ (Ediborah Yap) และมีชนนารีชาวอเมริกัน มาดิน เบิร์นแฮม ถูกสังหาร แต่ภรรยาของมาดินถูกยิงบาดเจ็บสาหัส ผู้นำกลุ่มอาบุไซยาฟคือ อาบุ ซาบายา (Abu Sabaya) ถูกทหารยิงเสียชีวิต แต่ยังไม่พบศพ
- 8 กรกฎาคม ประธานาธิบดีอาร์โรโย ได้ปราศรัยที่กองทัพฟิลิปปินส์ว่า ทหารสหรัฐอเมริกาจะช่วยทหารฟิลิปปินส์ฝึกอาวุธและการรบกับอาบุไซยาฟครั้งใหม่ที่เกาะซูลู หลังจากที่ได้ปฏิบัติการที่บาซิลันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
- 31 กรกฎาคม โครงการ Balikatan 02-1 สิ้นสุดลง ทหารอเมริกันส่วนใหญ่ออกนอกประเทศ ยกเว้นทหาร 160 นาย ในระดับหัวหน้ายังอยู่ในประเทศเพื่อเตรียมการฝึกซ้อมรบให้ทหารฟิลิปปินส์ในมินดาเนา ซึ่งมีขึ้นในเดือนตุลาคม 2002 – กรกฎาคม 2003 การกระทำครั้งนี้ของทหารอเมริกันทำให้กลุ่มประชาสังคมในประเทศร่วมกันคัดค้าน เพราะกลัวว่าอเมริกันจะเข้ามาสร้างฐานทัพอย่างเช่นอดีตอีก ซึ่งสิ่งนี้เป็นการล่วงละเมิดอำนาจอธิปไตยของฟิลิปปินส์ แต่ในที่สุดรัฐบาลฟิลิปปินส์ก็ได้ชี้แจงต่อประชาชนว่า ทหารอเมริกันเข้ามาแค่ฝึกความชำนาญให้กับทหารฟิลิปปินส์เพื่อต่อสู้กับการก่อการร้ายเท่านั้น รวมทั้งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ในมินดาเนาให้เจริญ โดยเฉพาะที่บาซิลันซูลูและมาราวิ ข้อตกลงใด ๆ ที่รัฐบาลจะกระทำรัฐบาลจะทำการปรึกษาหารือประชาชนก่อนและนำเข้าสู่การอภิปรายในรัฐสภา ตามที่รัฐบาลเคยปฏิบัติมาในระบอบประชาธิปไตย

แม้ Balikatan 02-1 จะออกไปจากฟิลิปปินส์แล้วก็ตาม ก็ยังมีความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกา มายังฟิลิปปินส์เป็นระยะ ๆ จากอดีตจนถึงปัจจุบันมี Balikatan 05⁵⁰ การเข้ามาของทหารอเมริกันนั้น จุดประสงค์สำคัญคือ ต้องการกำจัดการก่อการร้ายให้สิ้นไป โดยเฉพาะในประเทศฟิลิปปินส์ซึ่งเป็นพันธมิตรอันดับหนึ่งของสหรัฐอเมริกาในอาเซียน นอกจากนี้ความช่วยเหลือทางด้านการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานและความช่วยเหลือการพัฒนาเขตห่างไกลความ

⁵⁰ “NPAs Are Not Targets of Balikatan 2005,” *Manila Bulletin*, January 1, 2005, p.1.

เจริญในมินคานาบางจังหวัดก็ยังคงกระทำอยู่ ทั้งนี้เพื่อหวังว่าความเจริญดังกล่าวจะช่วยบรรเทาความรุนแรงทางใต้ลงได้ จากความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกาดังกล่าว ทำให้ทหารฟิลิปปินส์ปราบปรามอาญูไซยาฟได้มากขึ้น ผู้นำหลายคนเสียชีวิต เช่น ผู้ก่อตั้งเสียชีวิตในปี 1998 อาญู ซาบายา (Abu Sabaya) เสียชีวิตในปี 2004⁵¹ การฝึกทหารฟิลิปปินส์ของสหรัฐอเมริกา จึงค่อนข้างจะได้ผล เนื่องจากกลุ่มอาญูไซยาฟในปัจจุบันกระจัดกระจาย ไม่มีผู้นำ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับฟิลิปปินส์ยังคงตึงเครียดกันไม่ขาด แม้จะมีความบาดหมางในบางครั้งบางคราว เช่น การถอนฐานทัพหรือการถอนทหารออกจากอิรักเป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศเหมือนแม่กับลูกเป็นเวลานานกว่า 100 ปี แม่นอนสหรัฐอเมริกาย่อมหวังผลประโยชน์ทางด้านให้ฟิลิปปินส์เป็นพันธมิตรร่วมในการต่อต้านการก่อการร้ายและหวังประโยชน์ทางการค้าการลงทุน แต่ฟิลิปปินส์ก็ได้เช่นกัน เช่น การลดหย่อนภาษี การให้ประชาชนฟิลิปปินส์ได้รับ 2 สัญชาติ และการทำ FTA ในเรื่องการส่งพยาบาลไปทำงานในสหรัฐอเมริกา เป็นต้น ถ้าจะเทียบกับความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับประเทศอาเซียนอื่น ๆ สหรัฐอเมริกาย่อมใกล้ชิดกับฟิลิปปินส์และเลือกที่จะช่วยเหลือฟิลิปปินส์มากกว่าประเทศอื่น

ประสบการณ์ของฟิลิปปินส์จากการมีฐานทัพสหรัฐอเมริกาอยู่ในอดีตนั้น ฟิลิปปินส์ไม่เคยลืม ทุกรัฐบาลก็พยายามป้องกันไม่ให้สหรัฐอเมริกาเข้ามามีฐานทัพเช่นในอดีต ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้อตกลงทั้งสองประเทศต้องผ่านการถกเถียงอภิปรายจากรัฐสภาและวุฒิสมาชิกเป็นผู้ลงมติในขั้นสุดท้าย ซึ่งแน่นอนผลประโยชน์แห่งชาติต้องมาก่อน

ผลกระทบของการก่อการร้ายของกลุ่มอาญูไซยาฟ

การก่อการร้ายของกลุ่มอาญูไซยาฟตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมานั้น กระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ชีวิตของทั้งชาวมุสลิมและคริสเตียนและที่สำคัญที่สุดกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะมินคานาเป็นเกาะที่ถูกคว่ำด้วยทรัพยากรธรรมชาติมากมายที่นักลงทุนทั้งในและต่างประเทศต้องการไปลงทุน ผลกระทบต่าง ๆ มีดังนี้

1. ผลกระทบต่อสังคมก็คือ ทำให้ชีวิตของเกาะมินคานาโดยเฉพาะในเกาะบาซัน, โฮโล, ลานาว, เคร์ ชูร์, ตาวิ-ตาวิ, มากินดาเนา และ มาราวี มีความหวาดผวายุ่งตลอดเวลา แม้ทั้ง 6 จังหวัดนี้จะมีมุสลิมมากกว่าคริสเตียน แต่มุสลิมที่เขาคือต้องการทำมาหากิน เขาก็ไม่ต้องการความรุนแรง ความรุนแรงทางภาคใต้จึงกระทบต่อความเป็นอยู่ของสังคมโดยรวม อีกทั้งกระทบต่อจิตใจของคนทั้งสองศาสนาด้วย

⁵¹ Manila Bulletin, 5 February 2004, p.1 ; Business Day 18 January 2004 , p.1 ; Xinhua News Agency, 23 February 2004, p.1.

2. ผลกระทบต่อการเมือง การเกิดการลักพาตัวกันบ่อยครั้ง⁵² ถึงแม้เหตุการณ์จะเกิดในเกาะมินดาเนาเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งห่างไกลจากเมืองหลวงมากก็ตาม แต่ก็บั่นทอนเสถียรภาพทางการเมืองของทุกรัฐบาล ตั้งแต่รัฐบาลมาร์กอสมาจนถึงปัจจุบัน ทำให้แทนที่รัฐบาลจะใช้เวลาในการพัฒนาประเทศในส่วนอื่น ๆ ก็จะต้องใช้เวลามาแก้ปัญหาที่ซึ่งไม่มีวันจะหมดไปด้วย ยกเว้นจะบรรเทาไปในชั่วขณะเท่านั้น

3. ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ เป็นที่ทราบกันว่ามินดาเนาเป็นเกาะที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด มีผลไม้ ไร่ชาอุดมสมบูรณ์ ซึ่งเป็นแหล่งส่งออกของประเทศ เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ทำให้นักลงทุนรายใหม่ ๆ ทั้งในและต่างประเทศไม่กล้าเข้าไปลงทุนทำให้รายได้ต่อปีลดน้อยลงไปด้วย นอกจากนี้ในมินดาเนามีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม เป็นธรรมชาติมากและมีราคาแพง เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ทำให้รายได้ของประเทศลดลงเป็นอย่างมาก ซึ่งแต่เดิมจะมีการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว ร่วมกัน 4 ประเทศที่ร่วมกันพัฒนาเขตเศรษฐกิจ EAGA-BIMP (East Asia Growth Area – Brunie Indonesia Malaysia และ Philippines)

4. ผลกระทบต่อด้านจิตใจทั้งชาวมุสลิมและคริสเตียน ซึ่งเข้ากันไม่ได้ ต่างก็มีความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความไม่สงบสุขโดยเฉพาะเขตด้อยพัฒนาดังกล่าวแล้วข้างต้น⁵²

ความยากลำบากที่รัฐบาลจะจัดการกับกลุ่มนี้

ความยากลำบากหลายประการด้วยกันที่รัฐไม่สามารถจัดการกับกลุ่มนี้ได้ คือ

1. รัฐไม่ยอมรับว่ากลุ่มนี้เป็นกลุ่มแบ่งแยกดินแดนที่ถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากมีพฤติกรรมโหดร้าย ลักพาตัว เรียกค่าไถ่ เศรษฐีที่มาท่องเที่ยว และให้เป็นกลุ่มก่อการร้ายที่ไม่มีมนุษยธรรม พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามพระคัมภีร์โกหร่านอย่างแท้จริง แต่ใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือในการเป็นโจรสลัด
2. รัฐบาลฟิลิปปินส์แตกต่างจากประเทศเพื่อนบ้านตรงที่ว่า ไม่มีกฎหมายความมั่นคงภายในอย่างเช่นสิงคโปร์ มาเลเซีย ที่จะจัดการกับพวกนี้หรือผู้ก่อความไม่สงบอย่างเด็ดขาดได้ ต้องใช้วิธีประนีประนอม ทั้งนี้เป็นเพราะฟิลิปปินส์เป็นประเทศประชาธิปไตย
3. รัฐบาลฟิลิปปินส์ประเมินความสามารถของกลุ่มอาบูไซยาฟต่ำไป เพราะคิดว่าเป็นกลุ่มเล็กไม่มีพิษสงอะไร แต่จริง ๆ แล้วกลุ่มนี้ได้รับการฝึกฝนทางด้านอาวุธและการรบมา

⁵² นักท่องเที่ยวในฟิลิปปินส์ลดลง 500,000 คนในไตรมาสแรกของปี 2001 เปรียบเทียบกับไตรมาสเดียวกันเมื่อปี 2000 คือ 560,000 คน (Department of Tourism , 2001)

อย่างใดจากประเทศตะวันออกกลาง เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้เกิดความละเอียดการปราบปรามอย่างจริงจัง ความชะล่าใจทำให้ทหารละเอียดการสอดส่องดูแล

4. รัฐบาลฟิลิปปินส์มีกลุ่มอื่น ๆ ที่ต้องการต่อรองอยู่หลายกลุ่ม เช่น กลุ่มแบ่งแยกดินแดน MILF และกลุ่มฝ่ายซ้าย NPA (New People's Army) ซึ่งเป็นกลุ่มคอมมิวนิสต์ท้องถิ่น ทำให้การปราบปรามกลุ่มอาญาไซยาฟต้องละเอียดไปในบางครั้ง

5. การชิงดีชิงเด่นระหว่างทหารและตำรวจที่แย่งกันปฏิบัติการต่อสู้กับกลุ่มอาญาไซยาฟและไม่สามารถร่วมมือกันได้ ทำให้ทั้งทหารและตำรวจไม่ประสบความสำเร็จในการปราบปราม โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยก็ไม่สามารถทำงานร่วมกันกับทหารและตำรวจได้

6. สภาพแวดล้อมในฟิลิปปินส์ที่เป็นเกาะแก่ง อากาศที่แปรปรวนและมีพายุได้ฝนตลอดทั้งปี ได้อำนวยความสะดวกให้กลุ่มอาญาไซยาฟปฏิบัติการได้มากขึ้น เพราะพวกนี้ชำนาญในการหลบหนีและหาช่องโอกาสดังกล่าวในการกระทำ

7. การขาดยุทธโศภณกรรมการทหารและทหารที่มีฝีมือดีก็เป็นอุปสรรคในการปราบปราม

8. ที่ผ่านมามีการพึ่งทหารมากเกินไปเพื่อแก้ปัญหาในขณะที่ทหารพวกนี้ขาดความเข้าใจทางการเมืองเศรษฐกิจและสังคมโดยรวม ทำให้ไม่สามารถปราบปรามกลุ่มอาญาไซยาฟในบาซันได้อย่างนุ่มนวล

9. สมาชิกกลุ่มอาญาไซยาฟที่รัฐบาลฟิลิปปินส์จับได้นั้น ล้วนแล้วแต่โยงใยกับกลุ่มก่อการร้ายในตะวันออกกลางและเกี่ยวข้องกับ โอซามา บิน ลาเดน โดยเฉพาะ Ramzi Yousef ผู้ต้องหาวางระเบิด World Trade Center ในปี 1993 ถ้าสืบไปในทศวรรษที่ 1980 กลุ่มก่อการร้ายในฟิลิปปินส์ได้ฝึกเด็กหนุ่ม ๆ ที่ศึกษาอยู่ที่ตะวันออกกลางในองค์กร International Islamic Volunteer Brigade เพื่อช่วยรบอัฟกานิสถานต่อต้านรัสเซียมาแล้ว และปัจจุบันมีเด็กหนุ่มกว่าล้านคนที่กระจายศึกษาอยู่ในประเทศต่าง ๆ ในตะวันออกกลาง และนี่ก็เป็นเหตุสำคัญ ประการหนึ่งที่มีการไปมาหาสู่ระหว่างผู้กระทำการระหว่างประเทศ

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์จุดกำเนิด พฤติกรรมความเกี่ยวข้องกับความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา ผลกระทบต่อรัฐบาลฟิลิปปินส์และความยากลำบากของการจัดการกับกลุ่มอาบูไซยาฟ ดังกล่าวข้างต้นนั้น พอจะสรุปได้ว่า

1. ถ้าดูลักษณะผู้นำการจัดองค์กรและสาเหตุการจูงใจให้สมาชิกกระทำการต่าง ๆ แล้วนั้น ไม่ใช่เพียงเป็นกลุ่มอาชญากรรมภายในประเทศเท่านั้น แต่ได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงต่างประเทศด้วย

2. กลุ่มอาบูไซยาฟมิใช่กลุ่มเดียวกับกลุ่มแบ่งแยกดินแดน อย่างเช่น MNLF และ MILF แต่เป็นกลุ่มที่แยกตัวมาจากทั้ง 2 กลุ่มข้างต้นและที่มีแนวคิดหัวรุนแรง นอกจากนี้ใช้ข้ออ้างในการแบ่งแยกดินแดนทั้งเกาะมินดาเนาเป็นเอกราชแล้ว ยังมีพฤติกรรมโหดร้ายและลักพาตัวเรียกค่าไถ่เศรษฐกิจที่มาพักตามสถานที่ตากอากาศต่าง ๆ ในมินดาเนา นอกจากนั้นยังก่อกวนรัฐบาลโดยการวางระเบิดโรงเรียน สถานที่ราชการ และโบสถ์คาทอลิกหลายแห่ง

3. กลุ่มอาบูไซยาฟเป็นกลุ่มที่เป็นภัยต่อประชาสังคมในฟิลิปปินส์โดยเฉพาะในเกาะมินดาเนา เพราะฉะนั้นรัฐบาลไม่ควรประมาทการกระทำของกลุ่มนี้ซึ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่มีศักยภาพสูง

4. การฝึกความพร้อมและความชำนาญรวมทั้งจัดหายุทธโศปกรณ์ต่าง ๆ ในการปราบปรามกลุ่มนี้น่าจะมีมากกว่านี้

5. น่าจะออกกฎหมายต่อต้านการก่อการร้ายในฟิลิปปินส์และรวมพลังทั้งทหารและตำรวจหากลยุทธ์และวิธีการเพื่อเอาชนะกลุ่มนี้ให้ได้

6. ควรสร้างความเข้าใจกัน สร้างความร่วมมือและหาความช่วยเหลือจากประชาชนในมินดาเนา อาเซียน OIC (Organization of Islamic Conference) และสหประชาชาติ เพื่อแก้ปัญหา ซึ่งขณะนี้ประธานาธิบดีอาร์โรโยได้ดำเนินการแล้ว

7. Randy David ได้กล่าวไว้ว่า ปัญหามุสลิมกับคริสเตียนมีมานานหลายศตวรรษ แต่ประเทศฟิลิปปินส์ซึ่งมีประชาชนนับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกมิได้ทำให้ชาวมุสลิมเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของชาติฟิลิปปินส์⁵³

8. การสร้างกลยุทธ์โดยองค์รวม

⁵³ Abby Tan, "Kidnappings a Blow to Philippine Image," *Christian Science Monitor* 93,134(6 June 2001):7.

การปฏิบัติการทางทหารเป็นสิ่งจำเป็นอันสูงสุด แต่ก็ไม่ใช่ข้อสรุปที่พอเพียงที่จะแก้ปัญหาคือการร้ายในฟิลิปปินส์ การก่อการร้ายเป็นปัญหาหลากหลายและหลายด้าน ปัญหานี้แก้ได้โดยชุดของนโยบายและโครงการซึ่งต้องเป็นผลในแง่เศรษฐกิจ สังคม การเมืองและทางทหาร กลไกทั้งหมดของรัฐจะต้องผ่านการลงมติในระดับชาติและยืนอยู่บนปัญหาที่เกิดขึ้น มติระดับชาติในที่นี้ต้องมาจากสภาความมั่นคง กระทรวงการต่างประเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ คณะรัฐมนตรี และรัฐสภา เพราะฉะนั้น แนวทางองค์รวมของกลยุทธ์จึงเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญที่ครอบคลุมกลยุทธ์ทั้งหมด คือ ความมั่นคง การเมือง สังคมและวัฒนธรรม

8.1 องค์ประกอบของกลยุทธ์ความมั่นคง

กลยุทธ์นี้เป็นกลยุทธ์ที่ทหารต้องทราบถึงปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นก่อนว่า มีความเป็นมาอย่างไร คือ รู้ว่า ใครเป็นผู้กระทำการ กระทำการอะไร กระทำการเมื่อไร กระทำการอย่างไร และทำไมต้องกระทำอย่างนั้น เมื่อทราบเช่นนี้แล้ว กองทัพโดยการสนับสนุนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ควรจะร่วมมือกับองค์กรชุมชนท้องถิ่นและหน่วยข่าวสารลับเพื่อปกป้องประชาชนและรักษากฎหมายและระเบียบของท้องถิ่น นอกจากนี้ กองทัพฟิลิปปินส์จะต้องพัฒนาการนำกลยุทธ์ต่าง ๆ ไปใช้หรือแผนการรณรงค์ภายใต้กรอบที่วางไว้

8.2 องค์ประกอบของกลยุทธ์ทางการเมือง

กลยุทธ์นี้ คือ การแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน หรือประชาสังคมต่าง ๆ ในท้องถิ่นด้วยความนุ่มนวล เพื่อส่งเสริมการบริหารจัดการที่ดี และการสร้างสันติสุข ซึ่งต้องพยายามส่งเสริมความสงบสุขในท้องถิ่น โดยผ่านทาง National Peace Forum และ Local Peace Forum ซึ่งจะสนองความต้องการในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน เกี่ยวกับการก่อการร้ายในท้องถิ่น นอกจากนี้ Local Peace Forum ต้องระบุปัญหาและวางมาตรการต่าง ๆ ในอันที่จะส่งเสริมสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของการสร้างสันติสุขในท้องถิ่น ไม่เพียงแต่เท่านั้น องค์การดังกล่าวควรจะแถลงถึงปัญหาที่เกิดขึ้น รับเรื่องอุทธรณ์พร้อมทั้งบรรเทาทุกข์ประชาชนในท้องถิ่นนั้นด้วย

8.3 องค์ประกอบทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ในเรื่องนี้ควรมุ่งจุดสนใจไปที่วิธีการและแนวทางที่จะกำจัดและบรรเทาความยากจนให้น้อยลง ภายใต้องค์ประกอบนี้คือการบอกให้ประชาชนทราบถึงความยากจนในชุมชนและหาทางแก้ปัญหาคือความยากจนนั้นร่วมกัน นอกจากนี้ต้องทำให้ประชาชนเชื่อมั่นว่า การบริการพื้นฐานทางสังคม การสร้างโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมความยุติธรรม และสิทธิมนุษยชน การส่งเสริมสุขภาพอนามัย การส่งเสริมการศึกษาจะได้รับการพัฒนา โดยร่วมแรงร่วมใจกันระหว่างรัฐบาลกับชุมชน ขั้นตอนนี้ต้องใช้การรวมพลังชุมชนเพื่อพัฒนา (People's empowerment) จากล่างสู่บน

8.4 การแก้ปัญหาการก่อการร้ายไม่สามารถแก้ด้วยกระสุนปืน ไม่สามารถแก้โดยฝ่ายรัฐบาลได้ชัยชนะในการปราบปรามหรือจับหัวหน้าผู้ก่อการได้ แต่ต้องแก้ที่รากเหง้าของปัญหา รัฐบาลต้องหาให้เจอว่าคืออะไร เหมือนกับการตัดหญ้าในทุ่ง คัดแล้วหญ้าก็งอกขึ้นมาใหม่ด้วยความสวยงาม แต่ถ้าหากถอนรากหญ้าเสีย หญ้านั้นก็จะตาย

8.5 ปัญหาการก่อการร้ายเป็นปัญหาที่จำเป็นจะต้องดูแนวทางโดยองค์รวม สิ่งที่ทำเป็นสำหรับการแก้ปัญหา ก็คือ การตรวจสอบและกำหนดรากเหง้าของปัญหาที่เป็นสาเหตุของการก่อการร้าย ซึ่งอาจจะเป็นปัจจัยทางประวัติศาสตร์ที่มีมาอันยาวนาน ความไม่เข้าใจกันทางศาสนา ปัญหาเขตแดน การรุกรานที่ทำกินหรือการไม่พัฒนาดินแดนเหล่านั้นให้เจริญเทียบเท่ากับดินแดนข้างเคียง เป็นต้น เมื่อทราบรากเหง้าของปัญหาแล้ว รัฐบาลต้องมีความจริงใจที่จะแก้ปัญหานั้น ๆ เพื่อขจัดรากเหง้าของปัญหาให้ได้ นอกจากรากเหง้าของปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว รัฐบาลไม่ควรเพิกเฉยกับปัญหาภายในประเทศเองที่นอกเหนือจากการก่อการร้าย เช่น ปัญหาพรรคพวกบิราร ปัญหาเสพติด ปัญหาคอร์รัปชัน เป็นต้น เพราะปัญหานี้ทำให้ขาดประสิทธิภาพของการแก้ปัญหารากเหง้าของการก่อการร้ายด้วย เนื่องจากการกระจายความเจริญจะลงไม่ทั่วถึง นอกจากปัจจัยภายในดังกล่าวแล้ว ปัจจัยภายนอก เช่น กลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงข้ามชาติที่พยายามเข้ามามีการกระทำต่าง ๆ ภายในประเทศและร่วมมือกับกลุ่มต่าง ๆ ในท้องถิ่นก็ละเลยเสียมิได้เช่นกัน รัฐบาลต้องสร้างกลไกสอดส่องดูแลโดยใช้อำนาจประชาสังคมทั้งคริสเตียนและมุสลิมช่วยเหลือ

กล่าวโดยสรุป การสู้รบในมินดาเนานี้เป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและทิวทัศน์อันสวยงามของประเทศซึ่งมีอยู่มากมาย อีกทั้งยังทำลายชีวิตของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทั้งที่เป็นพวกคริสเตียนและมุสลิมมาเป็นเวลาหลายทศวรรษมาแล้ว ชาวมุสลิมทางภาคใต้ของฟิลิปปินส์มีอยู่ 5 กลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มมาจินดาเนา มาราเนา ยากาน ซามาล และซูลู มุสลิมส่วนใหญ่อาศัยอยู่ที่บาซิลัน ปาลาวัน ซูลู และดาเว-ดาเว จาก 22 จังหวัดภาคใต้ในปัจจุบัน ปัจจัยที่ทำให้เกิดการฆ่าฟันกันนั้นมี 4 ประการคือ

1. มุสลิมบางกลุ่มในมินดาเนาได้คิดว่าตัวเองเป็นชาวฟิลิปปินส์ ทั้งนี้เนื่องจากในช่วงที่สเปนเข้าครอบครองรัฐบาลสเปนได้แบ่งแยกชาวฟิลิปปินส์ออกจากมุสลิมและมิได้พัฒนาเขตที่มีมุสลิมเท่าที่ควร มาในช่วงการปกครองของสหรัฐอเมริกา ได้บรรจุเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับมุสลิมไว้ในกฎหมายของฟิลิปปินส์ให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของประชาสังคม แม้กระนั้นก็ยังมีการสู้รบระหว่างรัฐบาลกับมุสลิม จากสภาวะการสู้รบดังกล่าวทำให้เกิดกลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงพยายามที่จะเรียกร้องจากรัฐบาลให้มุสลิมภาคใต้แยกจากการปกครองของรัฐบาลกลาง มุสลิมบางกลุ่มที่นิยมความรุนแรงซึ่งมีแนวคิดที่ว่าเขาจะฆ่าคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้จนกว่าตัวเขาเองถูกฆ่า กลุ่มหัวรุนแรงดังกล่าวคือ พวกอานูไซย์ฟที่กลับมาต่อต้านรัฐบาลอยู่ในปัจจุบัน

2. การแบ่งแยกระหว่างศาสนจักรกับรัฐในฟิลิปปินส์นั้น รัฐบาลฟิลิปปินส์พิจารณาเฉพาะศาสนจักรโรมันคาทอลิกกับรัฐบาลเท่านั้น ชาวมุสลิมไม่ได้รับการยอมรับตามข้อกำหนดนี้และเขาเหล่านั้นยังไม่ยอมรับความแตกต่างระหว่างการเมืองกับศาสนา มุสลิมภาคใต้จึงกลายเป็นชนชั้นสองของประเทศ

3. ปัญหาการครอบครองที่ดินเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่บั่นทอนเสถียรภาพของรัฐบาลในช่วงสหรัฐอเมริกา ครอบครองฟิลิปปินส์นั้น สหรัฐอเมริกา ส่งเสริมให้พวกนับถือศาสนาคริสต์ทางเหนือเข้าไปครอบครองที่ดินทางใต้ได้ พวกนี้รู้จักหาช่องทางในการครอบครองที่ดิน ในขณะที่พวกท้องถิ่นเดิมคือพวกมุสลิมและชนเผ่าต่างๆ ยังไม่คุ้นเคย ทำให้พวกนี้เสียเปรียบและกล่าวหาว่าพวกคริสเตียนมาแย่งที่ทำกิน จากปัญหาดังกล่าวนี้ รัฐธรรมนูญปี ค.ศ. 1987 ได้ระบุให้มีการสำรวจที่ดินจนถึงบรรพบุรุษว่าเป็นของผู้ใด แล้วยกให้ทายาทผู้นั้นไป แต่เนื่องจากความล่าช้าในระบบราชการ การดำเนินการจึงยังไปไม่ไกลมากนัก

4. ปัญหาระบบศักดินา มุสลิมส่วนใหญ่ยังยอมรับหัวน้ำเผ่า (Datu) ที่เป็นทั้งผู้ออกกฎหมาย ผู้บริหาร ผู้พิพากษา และผู้พิทักษ์ประชาชน คาดจึงเหมือนผู้มีพระคุณที่จะต้องตอบแทนซึ่งสามารถบงการมุสลิมในกลุ่มให้กระทำต่างๆ ได้ ทำให้ความใกล้ชิดกับรัฐบาลกลางห่างเหิน

5. ปัญหาความขัดแย้งกันทางความคิดระหว่างกลุ่มมุสลิมฝ่ายขวา (MILF) ฝ่ายเป็นกลาง (MNLF) และฝ่ายซ้ายที่มีหัวรุนแรง (Abu Sayyaf) ต่างกลุ่มต่างก็อยากจะทำครอบครองภาคใต้และเอาชนะรัฐบาลให้ได้ จึงได้เกิดการสู้รบกัน

รากฐานของปัญหามุสลิมดังกล่าวแล้วทั้ง 5 ประการนั้น เป็นรากฐานของความขัดแย้งทางศาสนาระหว่างคริสเตียนกับมุสลิมจะแก้ได้ต่อเมื่อชาวมุสลิมภาคใต้เลิกมีปมด้อยว่าเป็นชนชั้นสองของประเทศและหันมาเจรจากับรัฐบาลหาช่องทางพัฒนาภาคใต้ให้เจริญ ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลก็ต้องไม่แข็งกร้าวและแก้ปัญหาที่ดินทำกินให้รวดเร็วตามที่บรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญ 1987 ด้วย

• ถ้าถามว่าหากรัฐบาลยอมเจรจาหยุดยิงแล้ว มุสลิมทั้ง 3 กลุ่มนี้จะหยุดก่อวินาศกรรมหรือไม่ คำตอบก็คือ จะมีการก่อวินาศกรรมต่อไปอีกตราบเท่าที่รัฐบาลจะยังไม่ยอมให้ภาคใต้เป็นเอกราชแยกออกจากประเทศฟิลิปปินส์โดยเด็ดขาดเหมือนติมอร์ในอินโดนีเซีย ซึ่งรัฐบาลก็คงยอมไม่ได้เนื่องจากต้องรักษาอธิปไตยส่วนนี้ไว้ เพราะภาคใต้นี้รัฐบาลฟิลิปปินส์มิได้ยึดครองมาจากประเทศใด แต่มุสลิมจากมาเลเซียและตะวันออกกลางอพยพเข้ามาอยู่เอง อีกทั้งมีพวกคริสเตียนอาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่ การเจรจาประนีประนอมระหว่างรัฐบาลกับผู้ก่อการร้ายเป็นการหยุดพักปัญหาชั่วคราวหนึ่งเท่านั้น ปัญหาจะมีมากขึ้นขึ้นอยู่กับวิธีการของรัฐบาลแต่ละยุคที่จะต้องแก้ไข ซึ่ง

รัฐบาลของนางกลอเรีย มาคาปากัล อาร์โรโย ประธานาธิบดีคนปัจจุบันได้แต่งตั้งผู้ประสานงานภาคใต้เมื่อครั้งสมัยรามอสเป็นประธานาธิบดีเข้ามาเป็นผู้ช่วยใกล้ชิดแก้ปัญหา

ปัจจัยฉัด

การป้องกันการเกิดการค้าการร้ายจาก อาบู ไชยาฟเพื่อมิให้ลุกลามไป ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่ใกล้ชิดกัน ไปมาหาสู่กันได้ง่าย มีดินแดนติดต่อกันทั้งทางบกและทางทะเล การที่กลุ่มอาบู ไชยาฟ และกลุ่มก่อการร้ายต่าง ๆ จะเคลื่อนไหวไปมาหาสู่กันนั้นย่อมจะง่ายด้าย เนื่องจากโลกปัจจุบันเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นการกระจายอำนาจของระบบระหว่างประเทศ และเป็นผลมาจากการสิ้นสุดสงครามเย็น เมื่อเป็นเช่นนี้ นอกจากจะเกิดการพิ่งพิงระหว่างประเทศ ขวสารไหลไปมาอย่างเสรีแล้ว จะมีปัญหาผู้อพยพข้ามแดนและการก่อการร้ายเกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้จะกระตุ้นให้ประเทศต่าง ๆ ร่วมมือกันมากขึ้นด้วย แนวคิดของความมั่นคงจะมาแทนที่ เพราะความมั่นคงทำให้เกิดความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เพราะฉะนั้นผู้นำในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ควรรู้ถึงแนวคิดใหม่ทางด้านความมั่นคง คือ

1. ที่มาของภัยคุกคาม ซึ่งเดิมมองว่าภัยคุกคามมาจากรัฐอื่น ๆ ซึ่งอาจเป็นประเทศเพื่อนบ้านหรือมหาอำนาจก็ตามที่ อาจจะมาจากการล่าทหารจากประเทศเหล่านี้ แต่แนวคิดใหม่หลังสิ้นสุดสงครามเย็น ภัยคุกคามมิใช่รัฐแต่เพียงอย่างเดียว แต่การก่อการร้าย เช่น กลุ่มอาบู ไชยาฟ ซึ่งเป็นกลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงก็เป็นภัยคุกคามเช่นกัน และนี่ก็เป็นที่มาของความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกับฟิลิปปินส์

2. ลักษณะของภัยคุกคาม แต่เดิมเราสนใจเฉพาะภัยคุกคามทางการทหารจากรัฐอื่น แต่ปัจจุบันภัยคุกคามจะมีลักษณะที่กว้างกว่าเดิม นั่นก็คือ การก่อการร้ายข้ามชาติ ซึ่งอาจจะเกี่ยวโยงหรือไม่เกี่ยวโยงกับอาชญากรรมข้ามชาติ รวมถึงยาเสพติดด้วย และกลุ่มอาบู ไชยาฟก็อาจจะเกี่ยวโยงกับสิ่งเหล่านี้ โดยเฉพาะการฟอกเงินระหว่างประเทศ โดยใช้ช่องว่างการกุศลเป็นเครื่องบังหน้า

3. การตอบสนองต่อภัยคุกคาม แต่เดิมการตอบสนองต่อภัยคุกคามจะเป็นทางทหาร การพัฒนาอาวุธยุทโธปกรณ์ แต่ปัจจุบันเปลี่ยนไป การจะตอบสนองหรือต่อสู้กับภัยคุกคามได้นั้น ต้องสร้างประชาสังคมทุกกลุ่มให้เข้มแข็ง และสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างเชื้อชาติต่าง ๆ ภายในประเทศ เพื่อมิให้ภัยคุกคามจากการก่อการร้ายเพิ่มขึ้น

4. ผู้รับผิดชอบ เดิมรัฐเป็นผู้รับผิดชอบในการสร้างความมั่นคงเพื่อมิให้เกิดภัยคุกคาม แต่ปัจจุบันในภูมิภาคต้องสอดคล้องดูแลการปฏิบัติการการก่อการร้ายร่วมกัน เนื่องจากหาก

เกิดเหตุการณ์ในประเทศหนึ่งประเทศใดแล้ว ก็จะกระทบถึงกันหมดภายในภูมิภาคเดียวกัน
อย่างเช่น ถ้าเกิดการลักพาตัวที่ฟิลิปปินส์ ก็อาจจะกระทบกับมาเลเซีย เนื่องจากตัวประกันอาจถูก
ลักพาเข้าไปมาเลเซียได้ หรือจากมาเลเซียมาฟิลิปปินส์ได้ ดังนั้นของอาบูไซยาฟที่ลักพาตัวจาก
เกาะซีปาดานมาเลเซียไปบะซันของฟิลิปปินส์ เป็นต้น ถ้าหากมีการสอดส่องดูแลกันแล้วเหตุการณ์
ดังกล่าวก็อาจจะแก้ไขได้ทัน

บรรณานุกรมคัดสรร

หนังสือ

- Arroyo , Gloria Macapagal. "The State of the Nation Address." Address delivered before the Philippine Congress : Quezon City : Batasang Pambansa, 2001.
- Aventajado , Roberto N. **140 Days of Terror**. Manila : April, 2004.
- Burnham, Gracia. **In the Presence of My Enemies**. Wheaton , Illinois : Tyndale House Pub., 2003.
- Clamor, Conception. "Terrorism in the Philippines, and its Impacts on National and Regional Security." Paper delivered before the CSCAP Working Group on Transnational Crimes, Manila : May 1998.
- Potter, David. **Sailing the Sulu Sea**. New York : E.P. Dutton , 1940.
- Republic of the Philippines. **National Security Council. National Peace and Development Plan, Philippines : 2000**.
- Sadain , Meholk. **Global and Regional Trends in Islamic Resurgence : Their Implications on the Southern Philippines**. Manila : Center for International Relations and Strategic Studies , Paper No.2, Foreign Service Institute, 1994.
- Torres, Jose. **Into the Mountain : Hostaged by the Abu Sayyaf**. Quezon City : Claretian Pub., 2001.
- Turner, Mark " Terrorism in Southern Philippines : The Rise of Abu Sayyaf" **Contemporary Southeast Asia**, 1995.

บทความ

- "Abu Sayyaf Loses 4 More Captives," **The Manila Times**, 15 October 2001 , p.1-2.
- "Abu Sayyaf Reinvent Itself to Attack Recruits, Funding," **Manila Times** , 21 April 2004, p.1-2.
- "AFP : Sayyaf getting Arms From Bin Laden," **The Philippine Star**, 29 September 2001, p.1-2.

"Bush , Arroyo Reaffirm Close ties to fight Terrorists," **Kyodo News**, 20 May 2003, p.1.

"Concern Aired Over 4,000 Dislocated by Abu Sayyaf Attacks," **Manila Bulletin** 1 March 2004, p.1.

"Former Abu Sayyaf Hostage Identifies Captors," **Inq7**, 29 July 2004, p.1.

"Gracia Thanked For Testefying Against Captors, **Manila Bulletin**, 8 March 2005, p.1.

"Khalifa was Adviser of Abu Care – Ak bar," **The Philippine Star**, 29 September 2001, p.1.

"Local Financial Sleuth Stalks Terrorists, Drug Dealers," **Philstar** , 16 August 2004, p.1-2.

"Philippines , Malaysia Hold Joint Anti-Terror exercise," **Xinhua News Agency**, 29 September 2003, p.1.

"Philippines Charges Six Al-Qaida – Linked Militants For Ferry Bombing," **Philstar** , 11 October 2004, p.1

"Sayyaf Received Aid From Bin Laden" **Inq 7**, 19 September 2001, p.1-2.

"US Gives RP \$ 4 M more to Fight Terrorists," **Inq7**, 29 June 2004, p.1-2.

"US Vows Support in Sayyaf Crisis," **The Philippine Star**, 4 September 2001, p.1-2.

"Wanted Abu Sayyaf Member Arrested," **Xinhua News Agency**, 8 September 2004, p.1.

"War Without End," **Economist** 367,8322 (5March 2003). 46.

ภาคผนวก 1

รายชื่อกลุ่มอาชญากรไซยาฟ ที่ลักพาตัวประกัน 2 สามีภรรยา Gracia และ Martin Burnham
ระหว่างวันที่ 27 พฤษภาคม 2001 – 10 มิถุนายน 2002⁵⁴

1. ชื่อที่เรียกกัน : **Moktar** หรือ Abu Moktar
ชื่อเป็นทางการ : Khadafi Abubakar Janjalani
บทบาท : ผู้นำของกลุ่มอาชญากรไซยาฟ หลังจากพี่ชายถูกยิงเสียชีวิต สมรสกับ Reina มีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก เป็นผู้พบตัวประกันในวันที่มาถึงเกาะบาซิลัน ในวันที่ 31 พฤษภาคม 2001
2. ชื่อที่เรียกกัน : **Musab** หรือ Abu Musab
ชื่อเป็นทางการ : Isnilon Totoni Hapilon
บทบาท : เป็นผู้บัญชาการคนที่ 2 รองจาก Abu Moktar มีความรู้ภาษาอังกฤษพอสมควร สมรสกับ Ediborah อยู่กับตัวประกันตั้งแต่ต้นจนถึงต้นเดือน พฤษภาคม 2002
3. ชื่อที่เรียกกัน : **Omar** หรือ Abu Omar
ชื่อเป็นทางการ : Bakkal Hapilon
บทบาท : พี่ชายของ Musab ได้พบกับตัวประกันในขณะที่มาถึงเกาะบาซิลัน ในวันที่ 31 พฤษภาคม 2001 และอยู่จนกระทั่งต้นเดือน พฤษภาคม 2002
4. ชื่อที่เรียกกัน : **Sabaya** หรือ Abu Sabaya
ชื่อเป็นทางการ : Aldam Tilao
บทบาท : โฆษกของกลุ่มอาชญากรไซยาฟที่จะให้ข่าวแก่สื่อมวลชน ผู้ใกล้ชิดกับรัฐบาล มีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก สมรสกับ Angie และอยู่กับผู้ถูกลักพาตัวตลอดเวลา

⁵⁴ Gracia Burnham, *In the Presence of My Enemies* (Wheaton, Illinois : Tyndale House Pub., 2003)

5. ชื่อที่เรียกกัน : **Solaiman**
ชื่อเป็นทางการ : Jainal Antel Sali, jr.
บทบาท : เป็นตัวเชื่อมระหว่างผู้ถูกลักพาตัวกับผู้ไถ่ตัวประกันเป็นเวลา 3 ½ เดือน เป็นวิศวกร อายุ 30 ปี จากครอบครัวที่ร่ำรวยมาก
6. ชื่อที่เรียกกัน : **Mang Ben**
ชื่อเป็นทางการ : Mang Ben
บทบาท : เป็นผู้นำทาง Burnham ตัวประกันตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถูกฆ่าเสียชีวิตต้นเดือนกรกฎาคม 2001
7. ชื่อที่เรียกกัน : **Hurayra**
ชื่อเป็นทางการ : Jumadil Arad
บทบาท : เป็นเด็กอายุ 20 ปี เป็นกันเองกับ Burnham มาก อยู่กับเขาตลอดเดือนกันยายน 2001
8. ชื่อที่เรียกกัน : **Moghera**
ชื่อเป็นทางการ : ไม่ปรากฏ
บทบาท : ผู้นำกลุ่มย่อยของ อาบู ไชยาฟ สมรสกับ Fe ได้พบผู้ถูกลักพาตัวที่เกาะบาซิลันและจากไปในเดือนกรกฎาคม 2001
9. ชื่อที่เรียกกัน : **Bro หรือ Kosovo**
ชื่อเป็นทางการ : Alhamzer Limbong
บทบาท : เป็นลักษณะนักรบโบราณ รูปร่างใหญ่โต รูปหล่อ ผมยาว รู้ภาษาอังกฤษพอสมควร อยู่กับตัวประกันจนกระทั่งเดือนกันยายน 2001
10. ชื่อที่เรียกกัน : **Zacarias**
ชื่อเป็นทางการ : Toting Craft Hanno
บทบาท : เป็นผู้ช่วย Solaiman อายุประมาณ 20 ปี เป็นผู้มีอารมณ์ขัน ชอบสนุก ออกจากตัวประกันในเดือนกันยายน 2001 เนื่องจากป่วย

รายชื่อผู้ถูกลักพาตัวจากสถานที่ท่องเที่ยว Dos Palmas เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2001⁵⁵

ผู้ชาย

1. Martin Burham : मिशन्नारीและนักบินชาวอเมริกันจากแคนซัส อายุ 41 ปี สามีของ Gracia พ่อของลูก 3 คน อยู่ในฟิลิปปินส์เป็นเวลา 17 ปี ถูกยิงเสียชีวิตในวันที่ 7 มิถุนายน 2002 (ถูกจับ 1 ปี 11 วัน)
2. Francis : นักการธนาคาร อายุ 50 ปี สามีของ Tess ถูกปล่อยตัวในวันที่ 15 มิถุนายน 2001 หลังจากเสียค่าไถ่ (ถูกจับ 20 วัน)
3. Chito : พนักงานบริษัทขายโทรศัพท์มือถือ อายุประมาณ 30 ปี เป็นพ่อของลูก 3 คน ถูกปล่อยตัวในวันที่ 3 กรกฎาคม 2001 ถูกปล่อยตัวหลังจากเสียค่าไถ่ (ถูกจับตัว 38 วัน)
4. Reggie : อดีตผู้บริหารหนังสือพิมพ์ รองประธานของบริษัทก่อสร้างที่ทำสัญญากับรัฐบาลหลายโครงการ ถูกปล่อยตัวในวันที่ 2 มิถุนายน 2001 หลังจากเสียค่าไถ่ (ถูกจับตัว 7 วัน)
5. Buddy : ผู้จัดการพิมพ์นิตยสารการท่องเที่ยว สามีของ Divine ถูกปล่อยตัวในวันที่ 2 มิถุนายน 2001 หลังจากถูกยิงบาดเจ็บ (ถูกจับตัว 7 วัน)
6. R.J. : อายุ 8 ขวบ ลูกของ Divine และ Buddy ถูกปล่อยตัววันที่ 2 มิถุนายน 2001 (ถูกจับตัว 7 วัน)
7. Guillermo Sobero : ผู้รับเหมาชาวอเมริกันจากแคลิฟอร์เนีย อายุ 40 ปี ถูกตัดศีรษะในวันที่ 11 กรกฎาคม 2001 (ถูกจับตัว 16 วัน)

⁵⁵ ชื่อที่ปรากฏเป็นชื่อแรก มิใช่ชื่อสกุล เพื่อความปลอดภัยของครอบครัวของผู้ถูกลักพาตัวในขณะนั้น ; ข้อมูลทั้งหมดเป็นข้อมูลจริงจาก Gracia Bumham ที่ถูกจับเรียกค่าไถ่และเขียนหนังสือออกมาเล่าเหตุการณ์ทั้งหมด

8. Sonny Dacquer : เป็นแม่ครัวที่สถานที่ท่องเที่ยว don Palmas ถูกตัดศีรษะในวันที่ 1 มิถุนายน 2001 (ถูกจับตัว 6 วัน)
9. Armando Bayona: ขามรักษาความปลอดภัยที่ Don Palmas ถูกฆ่าตัดศีรษะวันที่ 1 มิถุนายน 2001 (ถูกจับตัว 6 วัน)
10. Eldren : ขามรักษาความปลอดภัยที่ Don Palmas มีผู้ช่วยชีวิตไว้ (ถูกจับตัว 6 วัน)

ผู้หญิง

1. Gracia Burham : มีชนชั้นชาวอเมริกันจากแคนซัส อายุ 40 ปี อาศัยอยู่ในฟิลิปปินส์เป็นเวลา 17 ปี ภรรยาของ Martin เป็นแม่ของลูก 3 คน ถูกยิงบาดเจ็บในวันที่ 7 มิถุนายน 2002 หลังจากได้รับความช่วยเหลือออกมาได้และกลับสหรัฐอเมริกาในที่สุด (ถูกจับตัว 1 ปี 11 วัน)
2. Tess : ภรรยาของ Francis เปรียบเสมือนแม่ของ Gracia เป็นผู้เคร่งศาสนา ถูกปล่อยตัวเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2001 หลังจากจ่ายค่าไถ่ตัว (ถูกจับตัว 7 วัน)
3. Janice : ผู้ร่วมงานของ Chito อายุ 20 ปี ถูกปล่อยตัวในวันที่ 2 มิถุนายน 2001 หลังจากจ่ายค่าไถ่ตัว (ถูกจับตัว 7 วัน)
4. Rizza : เพื่อนสาวของ Reggie ถูกปล่อยตัวในวันที่ 2 มิถุนายน 2001 หลังจากจ่ายค่าไถ่ตัว (ถูกจับตัว 7 วัน)
5. Divine : ภรรยาของ Buddy แม่ของ R.J. ถูกปล่อยตัววันที่ 2 มิถุนายน 2001 หลังจากถูกยิงบาดเจ็บ (ถูกจับตัว 7 วัน)
6. Angie : พี่สาวของ Divine อายุ 30 ปี เป็นโสด ทำงานในธุรกิจครอบครัว (นิตยสารการท่องเที่ยว) ถูกปล่อยตัวในวันที่ 15 พฤศจิกายน 2001 หลังจากจ่ายค่าไถ่ตัว (ถูกจับ 5 ½ เดือน)

7. Letty : นักธุรกิจชาวจีน – ฟิลิปปินส์ ถูกปล่อยตัวในวันที่ 2 มิถุนายน 2001
หลังจากจ่ายค่าไถ่ในวันที่ 2 มิถุนายน 2001 หลังจากจ่ายค่าไถ่ (ถูกจับตัว 7
วัน)
8. Kim : ลูกสาวของ Letty ถูกปล่อยตัวในวันที่ 15 มิถุนายน 2001 หลังจากจ่ายค่า
ไถ่ (ถูกจับตัว 20 วัน)
9. Lalaine : หลานสาวของ Letty ถูกปล่อยตัววันที่ 3 กรกฎาคม 2001 หลังจากจ่ายค่า
ไถ่ (ถูกจับตัว 38 วัน)
10. Fe : ลูกสาวของชาวประมงที่ปาเลวัน อายุ 20 ปี คู่หมั้นของ Guillermo ถูก
ปล่อยตัววันที่ 15 พฤศจิกายน 2001 หลังจากจ่ายค่าไถ่ (ถูกจับตัว 5 ½
เดือน)

ภาคผนวก 2

**AGREEMENT BETWEEN THE GOVERNMENT OF
THE REPUBLIC OF THE PHILIPPINES
AND THE GOVERNMENT OF THE UNITED
STATES OF AMERICA REGARDING THE
TREATMENT OF UNITED STATES
ARMED FORCES VISITING THE PHILIPPINES**

Article	Title
	<u>Preamble</u>
I	<u>Definition</u>
II	<u>Respect for Law</u>
III	<u>Entry and Departure</u>
IV	<u>Driving and Vehicle Registration</u>
V	<u>Criminal Jurisdiction</u>
VI	<u>Claims</u>
VII	<u>Importation and Exportation</u>
VIII	<u>Movement of Vessels and Aircraft</u>
IX	<u>Duration and Termination</u>

Preamble

The Government of the Republic of the Philippines and the Government of the United States of America,

Reaffirming their faith in the purposes and principles of the Charter of the United Nations and their desire to strengthen international and regional security in the Pacific area;

Reaffirming their obligations under the Mutual Defense Treaty of August 30, 1951;

Noting that from time to time elements of the United States armed forces may visit the Republic of the Philippines;

Considering that cooperation between the Republic of the Philippines and the United States promotes their common security interests;

Recognizing the desirability of defining the treatment of United States personnel visiting the Republic of the Philippines;

Have agreed as follows:

Article I: Definition

As used in this Agreement, "United States personnel" means United States military and civilian personnel temporarily in the Philippines in connection with activities approved by the Philippine Government.

Within this definition:

- 1.** The term "military personnel" refers to military members of the United States Army, Navy, Marine Corps, Air Force, and Coast Guard.
- 2.** The term "civilian personnel" refers to individuals who are neither nationals of nor ordinarily resident in the Philippines and who are employed by the United States armed forces or who are accompanying the United States armed forces, such as employees of the American Red Cross and the United Services Organization.

Article II: Respect for Law

It is the duty of the United States personnel to respect the laws of the Republic of the Philippines and to abstain from any activity inconsistent with the spirit of this agreement, and, in particular, from any political activity in the Philippines. The Government of the United States shall take all measures within its authority to ensure that this is done.

Article III: Entry and Departure

- 1.** The Government of the Philippines shall facilitate the admission of United States personnel and their departure from the Philippines in connection with activities covered by this agreement.
- 2.** United States military personnel shall be exempt from passport and visa regulations upon entering and departing the Philippines.
- 3.** The following documents only, which shall be presented on demand, shall be required in respect of United States military personnel who enter the Philippines:
 - (a)** personal identity card issued by the appropriate United States authority showing full name, date of birth, rank or grade and service number (if any), branch of service and photograph; and
 - (b)** individual or collective document issued by the appropriate United States authority, authorizing the travel or visit and identifying the individual or group as United States military personnel.
 - (c)** the commanding officer of a military aircraft or vessel shall present a declaration of health, and when required by the cognizant representative of the Government of the Philippines, shall conduct a quarantine inspection and will certify that the aircraft or vessel is free from quarantinable diseases. Any quarantine inspection of United States aircraft or United States vessels or cargoes thereon shall be conducted by the United States

commanding officer in accordance with the international health regulations as promulgated by the World Health Organization, and mutually agreed procedures.

4. United States civilian personnel shall be exempt from visa requirements but shall present, upon demand, valid passports upon entry and departure of the Philippines.

5. If the Government of the Philippines has requested the removal of any United States personnel from its territory, the United States authorities shall be responsible for receiving the person concerned within its own territory or otherwise disposing of said person outside of the Philippines.

Article IV: Driving and Vehicle Registration

1. Philippine authorities shall accept as valid, without test or fee, a driving permit or license issued by the appropriate United States authority to United States personnel for the operation of military or official vehicles.

2. Vehicles owned by the Government of the United States need not be registered, but shall have appropriate markings.

Article V: Criminal Jurisdiction

1. Subject to the provisions of this article:

(a) Philippine authorities shall have jurisdiction over United States personnel with respect to offenses committed within the Philippines and punishable under the law of the Philippines.

(b) United States military authorities shall have the right to exercise within the Philippines all criminal and disciplinary jurisdiction conferred on them by the military law of the United States over United States personnel in the Philippines.

2. (a) Philippine authorities exercise exclusive jurisdiction over United States personnel with respect to offenses, including offenses relating to the security of the Philippines, punishable under the laws of the Philippines, but not under the laws of the United States.

• **(b)** United States authorities exercise exclusive jurisdiction over United States personnel with respect to offenses, including offenses relating to the security of the United States, punishable under the laws of the United States, but not under the laws of the Philippines.

(c) For the purposes of this paragraph and paragraph 3 of this article, an offense relating to security means:

(1) treason; sabotage, espionage or violation of any law relating to national defense.

3. In cases where the right to exercise jurisdiction is concurrent, the following rules shall apply:

(a) Philippine authorities shall have the primary right to exercise jurisdiction over all offenses committed by United States personnel, except in cases provided for in paragraphs 1 (b), 2 (b), and 3 (b) of this Article.

(b) United States military authorities shall have the primary right to exercise jurisdiction over United States personnel subject to the military law of the United States in relation to:

(1) offenses solely against the property or security of the United States or offenses solely against the property or person of United States personnel; and

(2) offenses arising out of any act or omission done in performance of official duty.

(c) The authorities of either government may request the authorities of the other government to waive their primary right to exercise jurisdiction in a particular case.

(d) Recognizing the responsibility of the United States military authorities to maintain good order and discipline among their forces, Philippine authorities will, upon request by the United States, waive their primary right to exercise jurisdiction except in cases of particular importance to the Philippines. If the Government of the Philippines determines that the case is of particular importance, it shall communicate such determination to the United States authorities within twenty (20) days after the Philippine authorities receive the United States request.

(e) When the United States military commander determines that an offense charged by authorities of the Philippines against United States personnel arises out of an act or omission done in the performance of official duty, the commander will issue a certificate setting forth such determination. This certificate will be transmitted to the appropriate authorities of the Philippines and will constitute sufficient proof of performance of official duty for the purposes of paragraph 3(b)(2) of this article. In those cases where the Government of the Philippines believes the circumstances of the case require a review of the duty certificate, United States military authorities and Philippine authorities shall consult immediately. Philippine authorities at the highest levels may also present any information bearing on its validity. United States military authorities shall take full account of the Philippine position. Where appropriate, United States military authorities will take disciplinary or other action against offenders in official duty cases, and notify the Government of the Philippines of the actions taken.

(f) If the government having the primary right does not exercise jurisdiction, it shall notify the authorities of the other government as soon as possible.

(g) The authorities of the Philippines and the United States shall notify each other of the disposition of all cases in which both the authorities of the Philippines and the United States have the right to exercise jurisdiction.

4. Within the scope of their legal competence, the authorities of the Philippines and United States shall assist each other in the arrest of United States personnel in the Philippines and in handing them over to authorities who are to exercise jurisdiction in accordance with the provisions of this article.

5. United States military authorities shall promptly notify Philippine authorities of the arrest or detention of United States personnel who are subject to Philippine primary or exclusive jurisdiction. Philippine authorities shall promptly notify United States military authorities of the arrest or detention of any United States personnel.

6. The custody of any United States personnel over whom the Philippines is to exercise jurisdiction shall immediately reside with United States military authorities, if they so request,

from the commission of the offense until completion of all judicial proceedings. United States military authorities shall, upon formal notification by the Philippine authorities and without delay, make such personnel available to those authorities in time for any investigative or judicial proceedings relating to the offense with which the person has been charged. In extraordinary cases, the Philippine Government shall present its position to the United States Government regarding custody, which the United States Government shall take into full account. In the event Philippine judicial proceedings are not completed within one year, the United States shall be relieved of any obligations under this paragraph. The one year period will not include the time necessary to appeal. Also, the one year period will not include any time during which scheduled trial procedures are delayed because United States authorities, after timely notification by Philippine authorities to arrange for the presence of the accused, fail to do so.

7. Within the scope of their legal authority, United States and Philippine authorities shall assist each other in the carrying out of all necessary investigation into offenses and shall cooperate in providing for the attendance of witnesses and in the collection and production of evidence, including seizure and, in proper cases, the delivery of objects connected with an offense.

8. When United States personnel have been tried in accordance with the provisions of this article and have been acquitted or have been convicted and are serving, or have served their sentence, or have had their sentence remitted or suspended, or have been pardoned, they may not be tried again for the same offense in the Philippines. Nothing in this paragraph, however, shall prevent United States military authorities from trying United States personnel for any violation of rules of discipline arising from the act or omission which constituted an offense for which they were tried by Philippine authorities.

9. When United States personnel are detained, taken into custody, or prosecuted by Philippine authorities, they shall be accorded all procedural safeguards established by the law of the Philippines. At the minimum, United States personnel shall be entitled:

- (a)** To a prompt and speedy trial;
- (b)** To be informed in advance of trial of the specific charge or charges made against them and to have reasonable time to prepare a defense;
- (c)** To be confronted with witnesses against them and to cross examine such witnesses;
- (d)** To present evidence in their defense and to have compulsory process for obtaining witnesses;
- (e)** To have free and assisted legal representation of their own choice on the same basis as nationals of the Philippines;
- (f)** To have the services of a competent interpreter;
- (g)** To communicate promptly with and to be visited regularly by United States authorities, and to have such authorities present at all judicial proceedings. These proceedings shall be public unless the court, in accordance with Philippine law, excludes persons who have no role in the proceedings.

10. The confinement or detention by Philippine authorities of United States personnel shall be carried out in facilities agreed on by appropriate Philippine and United States authorities. United States personnel serving sentences in the Philippines shall have the right to visits and material assistance.

11. United States personnel shall be subject to trial only in Philippine courts of ordinary jurisdiction, and shall not be subject to the jurisdiction of Philippine military or religious courts.

Article VI: Claims

1. Except for contractual arrangements, including United States foreign military sales letters of offer and acceptance and leases of military equipment, both governments waive any and all claims against each other for damage, loss or destruction to property of each other's armed forces or for death or injury to their military and civilian personnel arising from activities to which this agreement applies.

2. For claims against the United States, other than contractual claims and those to which paragraph 1 applies, the United States Government, in accordance with United States law regarding foreign claims, will pay just and reasonable compensation in settlement of meritorious claims for damage, loss, personal injury or death, caused by acts or omissions of United States personnel, or otherwise incident to the non-combat activities of the United States forces.

Article VII: Importation and Exportation

1. United States Government equipment, materials, supplies, and other property imported into or acquired in the Philippines by or on behalf of the United States armed forces in connection with activities to which this agreement applies, shall be free of all Philippine duties, taxes and other similar charges. Title to such property shall remain with the United States, which may remove such property from the Philippines at any time, free from export duties, taxes, and other similar charges. The exemptions provided in this paragraph shall also extend to any duty, tax, or other similar charges which would otherwise be assessed upon such property after importation into, or acquisition within, the Philippines. Such property may be removed from the Philippines, or disposed of therein, provided that disposition of such property in the Philippines to persons or entities not entitled to exemption from applicable taxes and duties shall be subject to payment of such taxes, and duties and prior approval of the Philippine Government.

2. Reasonable quantities of personal baggage, personal effects, and other property for the personal use of United States personnel may be imported into and used in the Philippines free of all duties, taxes and other similar charges during the period of their temporary stay in the Philippines. Transfers to persons or entities in the Philippines not entitled to import privileges may only be made upon prior approval of the appropriate Philippine authorities including payment by the recipient of applicable duties and taxes imposed in accordance with the laws of the Philippines. The exportation of such property and of property acquired in the Philippines by United States personnel shall be free of all Philippine duties, taxes, and other similar charges.

Article VIII: Movement of Vessels and Aircraft

1. Aircraft operated by or for the United States armed forces may enter the Philippines upon approval of the Government of the Philippines in accordance with procedures stipulated in implementing arrangements.

2. Vessels operated by or for the United States armed forces may enter the Philippines upon approval of the Government of the Philippines. The movement of vessels shall be in accordance with international custom and practice governing such vessels, and such agreed implementing arrangements as necessary.

3. Vehicles, vessels, and aircraft operated by or for the United States armed forces shall not be subject to the payment of landing or port fees, navigation or overflight charges, or tolls or other use charges, including light and harbor dues, while in the Philippines. Aircraft operated by or for the United States armed forces shall observe local air traffic control regulations while in the Philippines. Vessels owned or operated by the United States solely on United States Government non-commercial service shall not be subject to compulsory pilotage at Philippine ports.

Article IX: Duration and Termination

This agreement shall enter into force on the date on which the parties have notified each other in writing through the diplomatic channel that they have completed their constitutional requirements for entry into force. This agreement shall remain in force until the expiration of 180 days from the date on which either party gives the other party notice in writing that it desires to terminate the agreement.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized by their respective governments, have signed this AGREEMENT.

DONE in duplicate at Manila, the Philippines, this tenth day of February 1998.

(SGD.) DOMINGO L. SIAZON JR.

(SGD.) THOMAS C. HUBBARD

**AGREEMENT BETWEEN
THE GOVERNMENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA
AND
THE GOVERNMENT OF THE REPUBLIC OF THE PHILIPPINES
REGARDING THE TREATMENT OF
REPUBLIC OF THE PHILIPPINES PERSONNEL
VISITING THE UNITED STATES OF AMERICA**

Article Title

	<u>Preamble</u>
I	<u>Definitions</u>
II	<u>Applicability</u>
III	<u>Respect for the Law in the United States</u>
IV	<u>Entry and Departure</u>
V	<u>Driving Licenses</u>
VI	<u>Uniforms</u>
VII	<u>Bearing of Arms</u>
VIII	<u>Criminal Jurisdiction</u>
IX	<u>Confinement and Visitation</u>
X	<u>Personal Tax Exemptions</u>
XI	<u>Imports and Exports</u>
XII	<u>Entry into and Use of Military Facilities; Identity Cards</u>
XIII	<u>Use of Welfare and Recreational Facilities</u>
XIV	<u>Health Care</u>
XV	<u>Use of Transportation Facilities</u>
XVI	<u>Use of Utilities and Services</u>
XVII	<u>Embassy and Consulate Personnel</u>
XVIII	<u>Security</u>
XIX	<u>Supplementary Arrangements</u>
XX	<u>Entry into Force and duration</u>

Preamble

For the purpose of complementing the Agreement Between the Republic of the Philippines and the United States of America Regarding the Treatment of United States Armed Forces Visiting the Philippines (hereinafter referred to as "the Visiting Forces Agreement"), the two Governments have agreed as follows with respect to Republic of the Philippines personnel in the United States:

Article I: Definitions

In this Agreement:

(a) "members of the force" means the military personnel belonging to the Republic of the Philippines armed forces who are in the United States in connection with their official duties, including ship and aircraft visits;

(b) "members of the civilian component" means civilian personnel who are in the United States in connection with their employment by the Republic of the Philippines armed forces, and who are not stateless persons, nor nationals of, nor ordinarily resident in the United States;

(c) "dependent" means the spouse, child, or other immediate family member of the household of a member of the force or civilian component who is dependent on that member financially, legally or for reasons of health; and

(d) "Republic of the Philippines personnel" means members of the force, members of the civilian component, and dependents, as defined in the preceding provisions of this Article.

Article II: Applicability

This Agreement shall apply to Republic of the Philippines personnel who are sent to or through the United States for mutually agreed: (1) ship and aircraft visits, (2) military exercises, (3) training, (4) joint Government-approved research and development projects, and (5) other mutually agreed military activities which involve the sending of Republic of the Philippines personnel to or through the United States. It also applies to Republic of the Philippines personnel sent to the United States in support of such activities.

Article III: Respect for Law in the United States

It is the duty of Republic of the Philippines personnel to respect the laws of the United States and to abstain from any activity inconsistent with the spirit of this Agreement, and, in particular, from any political activity.

Article IV: Entry and Departure

- **1.(a)** The Embassy of the United States of America will issue visas, valid for multiple entries, to Republic of the Philippines personnel traveling to the United States on official duty. In the visa application process, Republic of the Philippines personnel shall be exempt from completing the non-immigrant visa application form, but shall be subject to a determination of identity and proper documentation. Apart from exceptional cases, the Embassy will issue the visa the same day it is requested, and without requiring that the applicant apply for it in person.

(b) When emergencies arise, the Embassy will undertake to facilitate entry into the United States of Republic of the Philippines personnel without passport or visa.

(c) The Embassy will also undertake to facilitate the entry without passport or visa of groups of members of the force when such personnel are entering and leaving the United States through a single port of entry, and when such assistance is requested by the Government of the Republic of the Philippines.

2. If United States authorities request the removal from United States territory of a member of the force or civilian component, or a dependent, the Government of the Republic of the Philippines shall be responsible for receiving the person concerned within its own territory or otherwise disposing of said person outside of the United States. If the status of a member of the force or civilian component, or a dependent, is changed, Republic of the Philippines authorities shall promptly inform United States authorities.

3. The Embassy reserves the right to deny visas to persons who are ineligible for entry into the United States under the provisions of United States law.

4. The two Governments will cooperate to facilitate the implementation of this Article.

Article V: Driving Licenses

1. In accordance with the Geneva Convention on Road Traffic of September 19, 1949, authorities in the United States shall accept as valid, without a driving test or fee, the driving permit or license issued by a competent authority in the Republic of the Philippines to Republic of the Philippines personnel.

2. The use in the United States of the driving license referred to in this Article shall be subject to such temporary or permanent suspensions as may be decided by United States judicial or administrative authorities in accordance with applicable laws, as a consequence of traffic violations committed by the licensee.

Article VI: Uniforms

Subject to any arrangements between the authorities of the United States and the Republic of the Philippines, the wearing of uniforms and civilian dress shall be in accordance with applicable Republic of the Philippines armed forces regulations.

Article VII: Bearing of Arms

1. Members of the force, and other personnel as agreed, may possess and carry arms at United States military installations while on duty, on the condition that they are authorized to do so by their orders. Except when special documentation arranged by the two Governments provides for civilian dress, members of the force shall be in uniform when in possession of or carrying arms. Republic of the Philippines military authorities shall give sympathetic consideration to requests by the Government of the United States concerning this matter.

2. Except as mutually agreed, this authorization does not confer a right of access to United States military installations while bearing arms where doing so is prohibited.

Article VIII: Criminal Jurisdiction

1. For the sole purpose of determining whether an act or omission is a punishable offense under the military law of the Republic of the Philippines or under the law of the United States, or both, the interpretation of the military law of the Republic of the Philippines by the Republic of the Philippines authorities shall be accepted by the Government of the United States, and the interpretation of the law of the United States by the authorities of the Government of the United States shall be accepted by the Government of the Republic of the Philippines.

2. When so requested in a particular case by the Government of the Republic of the Philippines, the United States Department of State or Department of Defense will ask the appropriate authorities in the United States having jurisdiction over an offense committed by Republic of the Philippines personnel to waive in favor of the Republic of the Philippines their right to exercise jurisdiction, except in cases where the Department of State and the Department of Defense, after special consideration, determine that United States interests require the exercise of United States federal or state jurisdiction.

3. When authorities of the Government of the United States become aware of the apprehension, arrest or detention of any Republic of the Philippines personnel, they shall promptly notify Republic of the Philippines authorities. Responsible authorities in the states concerned will be requested to make such information available promptly to the Government of the United States.

4. When Republic of the Philippines personnel are detained, taken into custody, or prosecuted by authorities in the United States, they shall be accorded all procedural guarantees established by applicable United States federal or state law, including the right:

(a) to have prompt access to, and to be represented by, legal counsel of their choice, qualified in accordance with United States federal or state law;

(b) to have free or assisted legal representation on the same basis as citizens of the United States;

(c) to communicate promptly with and to be visited regularly by Republic of the Philippines authorities, to have such authorities present at all judicial proceedings, and to receive assistance deemed by such authorities to be desirable;

(d) to have the services of a competent interpreter;

(e) to seek a writ of habeas corpus;

(f) to have the right to bail, subject to pertinent federal and state law, and a prompt and speedy trial;

(g) to be informed, in advance of trial, of the specific charge or charges made against them;

(h) to be confronted by the witnesses against them and to cross-examine such witnesses, subject to exceptions existing in applicable rules of evidence;

(i) to present evidence on their behalf, including the right to have compulsory process for obtaining witnesses in their favor if such witnesses are within the jurisdiction of the United States or the state concerned;

(j) not to be prosecuted for a criminal offense as a result of any act or omission which did not constitute a criminal offense under United States federal or state law at the time it was committed;

(k) to be present at their trial;

(l) to have trials open to the public unless the court, in accordance with applicable United States federal or state law, excludes persons who have no role in the proceedings;

(m) not to be compelled to testify against themselves;

(n) at the discretion of the judge or other competent authority, to have credited to any sentence of confinement any period of pretrial detention by either Party; and

(o) to be visited regularly by members of their immediate family in accordance with applicable United States federal or state penal procedures.

5. Republic of the Philippines personnel shall not be subject to prosecution by United States military courts or tribunals. If such personnel are detained on a United States military installation, they shall be immediately turned over to appropriate United States civilian or Republic of the Philippines authorities.

6. Upon the request of Philippine authorities that such assistance is necessary for the maintenance and discipline of its forces in the United States, and upon a finding and declaration to this effect by the President of the United States, the Government of the United States shall give effect to the provision of United States law regarding Service courts of friendly foreign forces.

Article IX: Confinement and Visitation

1. Confinement imposed by a United States federal or state court upon Republic of the Philippines personnel shall be served in penal institutions in the United States suitable for the custody level of the prisoners chosen after consultation between the two Governments.

2. Republic of the Philippines personnel shall not be subject to confinement in United States military confinement facilities, except that members of the force may be so confined at the request of Republic of the Philippines military authorities.

3. In accordance with pertinent state and federal law and regulations, including prison regulations, the authorities of the Republic of the Philippines may visit the persons referred to in paragraph 1 of this Article, and provide them with appropriate material assistance.

Article X: Personal Tax Exemptions

The acquisition of goods and services in the United States market by Republic of the Philippines personnel for personal purposes shall be subject to applicable United States taxes. Republic of the Philippines personnel will not be required to pay any tax to the Government of the United States on the ownership, possession, or use of their tangible

movable property entered into the United States for their personal and exclusive use. The official salaries and emoluments of Republic of the Philippines personnel who are not citizens of the United States shall be exempt from payment of income taxes to the Government of the United States.

Article XI: Imports and Exports

1. The baggage and effects of Republic of the Philippines personnel and articles, including household goods, for the personal and family use of such personnel may be entered into the United States within six months of first arrival without the payment of duties, internal revenue taxes and other charges to the Government of the United States. Such property shall, without prejudice to the exemptions provided by this Article, be considered as temporarily imported property. It may be transferred only to persons in the United States entitled to import such property duty-free, unless other transfer or use is agreed upon by the appropriate United States authorities. Such property may also be exported from the United States without payment of duties.

2. Property of the Republic of the Philippines and other property imported into or acquired in the United States by or on behalf of the Republic of the Philippines Armed Forces in connection with official duties may be imported into, used within and exported from the United States for official purposes of the Republic of the Philippines Armed Forces, without the payment of duties, internal revenue taxes and other charges to the Government of the United States.

3. Members of the force and members of the civilian component may import free of duties, internal revenue taxes and other charges to the Government of the United States private motor vehicles for the personal use of themselves and their immediate family during their temporary presence in the United States. Private motor vehicles so imported shall, consistent with United States law, be exempt from environmental and safety standards established by United States federal laws and regulations. Any disposition of such private motor vehicles in the United States shall be in accordance with applicable federal or state law of the United States. Such private motor vehicles may be exported from the United States without the payment of taxes, duties, or other similar charges to the Government of the United States.

4. United States and Republic of the Philippine authorities will cooperate in making any necessary arrangements to effect the provisions of this Article.

Article XII: Entry into and Use of Military Facilities; Identity Cards

1. The Government of the United States will grant to Republic of the Philippines personnel the use of military facilities in the United States under such favorable terms and conditions as are permitted by United States law and regulations.

2. (a) United States authorities will issue Republic of the Philippines personnel appropriate identity cards.

(b) These cards will permit entry into and use of authorized military facilities in the United States.

Article XIII: Use of Welfare and Recreational Facilities

In accordance with United States laws and regulations, Republic of the Philippines personnel may utilize the military service exchanges, commissaries, and cultural and recreational organizations of the United States armed services.

Article XIV: Health Care

Pursuant to separate arrangements between the two Governments, the United States Department of Defense will provide health care to Republic of the Philippines personnel in Department of Defense medical treatment facilities in the United States corresponding to the health care provided to comparable United States personnel in the Republic of the Philippines.

Article XV: Use of Transportation Facilities

Vehicles, vessels and aircraft operated by the Government of the Republic of the Philippines shall not be subject to the payment of landing or ports fees, navigation or overflight charges, road tolls or any other charges for the use of United States military installations which do not constitute fair and reasonable charges for services requested and received.

Article XVI: Use of Utilities and Services

The United States Military authorities will, upon request, and under appropriate circumstances, assist Republic of the Philippines authorities in obtaining use of necessary utilities. The term "utilities" shall include electricity, gas, water, heat, light, power, sewage disposal, telephone and other utilities.

Article XVII: Embassy and Consulate Personnel

Republic of the Philippines personnel assigned to the Embassy of the Republic of the Philippines shall continue to receive any privileges and immunities to which they are entitled under the Vienna Convention on Diplomatic Relations, and Republic of the Philippines personnel assigned to a Republic of the Philippines consulate shall continue to receive any privileges and immunities to which they are entitled under customary international law.

Article XVIII: Security

The Parties will cooperate in matters of security, including security for personnel and property covered by this agreement.

Article XIX: Supplementary Arrangements

Consistent with the provisions of this Agreement, supplementary arrangements for its implementation may be concluded, as required, between appropriate authorities of the

Parties.

Article XX: Entry into Force and Duration

This Agreement will enter into force simultaneously with the Visiting Forces Agreement and will continue in force as long as such Agreement remains in force.

Done at Manila, the Philippines, this ninth day of October, 1998.

**(SGD.) DOMINGO L. SIAZON, JR
FOR THE GOVERNMENT OF THE
REPUBLIC OF THE PHILIPPINES**

**(SGD.) THOMAS C. HUBBARD
FOR THE GOVERNMENT OF THE
UNITED STATES OF AMERICA**

**MUTUAL DEFENSE TREATY
BETWEEN THE REPUBLIC OF THE PHILIPPINES
AND THE UNITED STATES OF AMERICA**

30 August 1951

Article I
Article II
Article III
Article IV
Article V
Article VI
Article VII
Article VIII

The Parties to this Treaty,

Reaffirming their faith in the purposes and principles of the Charter of the United Nations and their desire to live in peace with all peoples and all Governments, and desiring to strengthen the fabric of peace in the Pacific Area,

Recalling with mutual pride the historic relationship which brought their two peoples together in a common bond of sympathy and mutual ideals to fight side-by-side against imperialist aggression during the last war,

Desiring to declare publicly and formally their sense of unity and their common determination to defend themselves against external armed attack, so that no potential aggressor could be under the illusion that either of them stands alone in the Pacific Area,

Desiring further to strengthen their present efforts for collective defense for the preservation of peace and security pending the development of a more comprehensive system of regional security in the Pacific Area,

Agreeing that nothing in this present instrument shall be considered or interpreted as in any way or sense altering or diminishing any existing agreements or understandings between the United States of America and the Republic of the Philippines,

Have agreed as follows:

Article I

The Parties undertake, as set forth in the Charter of the United Nations, to settle any international disputes in which they may be involved by peaceful means in such a manner that international peace and security and justice are not endangered and to refrain in their international relations from the threat or use of force in any manner inconsistent with the purpose of the United Nations.

Article II

In order more effectively to achieve the objective of this Treaty, the Parties separately and jointly by self-help and mutual aid will maintain and develop their individual and collective capacity to resist armed attack.

Article III

The Parties, through their Foreign Ministers or their deputies, will consult together from time to time regarding the implementation of this Treaty and whenever in the opinion of either of them the territorial integrity, political independence or security of either of the Parties is threatened by external armed attack in the Pacific.

Article IV

Each Party recognizes that an armed attack in the Pacific Area on either of the Parties would be dangerous to its own peace and safety and declares that it would act to meet the common dangers in accordance with its constitutional processes.

Any such armed attack and all measures taken as a result thereof shall be immediately reported to the Security Council of the United Nations. Such measures shall be terminated when the Security Council has taken the measures necessary to restore and maintain international peace and security.

Article V

For the purpose of Article IV, an armed attack on either of the Parties is deemed to include an armed attack on the metropolitan territory of either of the Parties, or on the island territories under its jurisdiction in the Pacific or on its armed forces, public vessels or aircraft in the Pacific.

Article VI

This Treaty does not affect and shall not be interpreted as affecting in any way the rights and obligations of the Parties under the Charter of the United Nations or the responsibility of the United Nations for the maintenance of international peace and security.

Article VII

This Treaty shall be ratified by the United States of America and the Republic of the Philippines in accordance with their respective constitutional processes and will come into force when instruments of ratification thereof have been exchanged by them at Manila.

Article VIII

This Treaty shall remain in force indefinitely. Either Party may terminate it one year after notice has been given to the other Party.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned Plenipotentiaries have signed this Treaty.

DONE in duplicate at Washington this thirtieth day of August 1951.

FOR THE REPUBLIC OF THE PHILIPPINES:

(SGD) CARLOS P. ROMULO
(SGD) JOAQUIN M. ELIZALDE
(SGD) VICENTE J. FRANCISCO
(SGD) DIOSDADO MACAPAGAL

FOR THE UNITED STATES OF AMERICA:

(SGD) DEAN ACHESON
(SGD) JOHN FOSTER DULLES
(SGD) TOM CONNALLY
(SGD) ALEXANDER WILEY